

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudkyň JUDr. Evy Lukotkové a JUDr. Radimy Gregorové, Ph.D., v právní věci žalobce **R. Š.**, zastoupeným JUDr. Marií Minářovou, advokátkou, se sídlem AK Brno, Ludmily Konečné 14, proti žalovanému **Zeměměřickému a katastrálnímu inspektorátu v Brně**, se sídlem Brno, Moravské náměstí 1, za účasti osoby zúčastněné na řízení 1) **Mgr. J. B.**, osoby zúčastněné na řízení 2) **Mgr. E. B.**, osoby zúčastněné na řízení 3) **M. Z.**, osoby zúčastněné na řízení 4) **D. M.**, osoby zúčastněné na řízení 5) **K. K.**, osoby zúčastněné na řízení 6) **M. S. K.**, osoby zúčastněné na řízení 7) **A. M.**, osoby zúčastněné na řízení 8) **O. T.**, osoby zúčastněné na řízení 9) **Ing. S. K.**, osoby zúčastněné na řízení 10) **Ing. J. K.**, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **j e p o v i n e n z a p l a t i t** žalovanému na náhradu nákladů řízení částku ve výši 7.712,- Kč, ve lhůtě do 3 dnů od právní moci rozsudku.
- III. Osoby zúčastněné na řízení 1) až 10) **n e m a j í p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včas podanou žalobou domáhal vydání rozsudku, kterým by soud zrušil rozhodnutí Zeměměřičského a katastrálního inspektorátu v Brně (dále jen „žalovaný“) ze dne 20. 1. 2008 (správně 20. 1. 2009), sp. zn. ZKI-O-202/588/2008, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a současně jej zavázal k povinnosti nahradit žalobci náklady řízení. Žalobu odůvodnil tím, že napadeným rozhodnutím, včetně celého postupu v řízení před vydáním tohoto rozhodnutí, vedeného u Katastrálního úřadu pro Jihomoravský kraj, Katastrální pracoviště Brno – město (dále jen „správní orgán I. stupně“), byl zkrácen na svých právech, neboť postupem obou úřadů došlo k porušení právních předpisů. Nejprve vyslovil přesvědčení, že zápis nemovitostí, konkrétně jednotlivých domů a rozestavěného rodinného domu žalobce v katastru nemovitostí jako samostatných budov, je nesprávné, odporující zákonu č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí České republiky (katastrální zákon – dále jen „katastrální zákon“), a to bez ohledu na to, že ostatní účastníci řízení, kterým bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně i žalovaného doručováno se zápisem rodinných domů v katastru nemovitostí tak, jak v současné době existuje, souhlasí. Poté namítl, že v důsledku tohoto vadného zápisu jsou omezena jeho dispoziční práva k rozestavěné stavbě a žalovaný měl splnit svoji povinnost vyplývající z ustanovení § 7 katastrálního zákona revidovat soulad údajů katastru se skutečným stavem, což však nesplnil. Dále napadl zápis jednotlivých domů jako dokončených staveb na základě vydaných kolaudačních rozhodnutí s tím, že ve správním spise založená kolaudační rozhodnutí nejsou opatřena doložkou právní moci.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k žalobě zdůraznil, že napadeným rozhodnutím potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně z důvodu, že zápis údajů o předmětných nemovitostech a právních vztazích k nim byl proveden podle ustanovení § 4 odst. 2 zákona č. 22/1964 Sb., o evidenci nemovitostí, tj. na základě předložených notářsky registrovaných smluv a kolaudačních rozhodnutí, jakož i podle rozhodnutí o povolení vkladu vlastnického práva k rozestavěné budově č. p. 368 na pozemku p. č. 1453 pro žalobce samotného. Proto nelze takový postup správního orgánu I. stupně považovat za zřejmý omyl při vedení katastru ve smyslu ustanovení § 8 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona. Správní orgán I. stupně se tedy při zkoumání podmínek pro opravu chyby nezabýval a ani nemohl zabývat posouzením stavebnětechnického charakteru jednotlivých staveb, případně zda byly při kolaudaci těchto staveb jako staveb samostatných skutečně dodrženy všechny stavebněprávní předpisy. V žádném případě pak nelze připustit, aby správní orgán I. stupně v řízení o opravě chyby v katastrálním operátu přezkoumával platnost smluv registrovaných státním notářstvím a osvědčujících vlastnická práva k předmětným nemovitostem. V ostatním žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Osoby zúčastněné na řízení 1) až 3) a 5) až 10) v předloženém písemném vyjádření uvedly, že zrušením rozhodnutí žalovaného by byly poškozeny na svých vlastnických právech k nemovitostem – řadovým rodinným domkům, které byly zkolaudovány a řádně zapsány v katastru nemovitostí.

Osoba zúčastněná na řízení 4) v předloženém písemném vyjádření uvedla, že jednotlivé rodinné domy v Brně na ulici Jabloňová 27 – 55 jsou obývány a řádně zkolaudovány již 30 let až na jedinou výjimku – rozestavěný rodinný dům žalobce. Dostavění tohoto domu, jeho řádné kolaudace a používání k bydlení nebyli schopni předchozí majitelé, manželé Ševčíkovi, ani současný majitel a žalobce v jedné osobě. Namísto toho žalobce hledá spíše důvody proč stavbu dokončit nechce.

Rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 9. 12. 2009, č. j. 31 Ca 59/2009 – 51, bylo rozhodnutí žalovaného zrušeno a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení (výrok I.), žalovaný byl zavázán k povinnosti nahradit žalobci náklady řízení ve výši 7. 712,- Kč na účet právní zástupkyně žalobce (výrok II.) a osobám zúčastněným na řízení nebylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení (výrok III.). V odůvodnění tohoto rozhodnutí krajský soud zdůraznil, že řádně uzavřené a registrované smlouvy, na jejichž základě bylo zapsáno vlastnické právo k rozestavěným rodinným domům, nemohou být „zřejmým omylem“ při vedení katastrálního operátu a katastrální úřad není orgán, který by byl oprávněn hodnotit v řízení o opravě chyb věcný obsah těchto smluv. Proto námitku žalobce, že zápis jednotlivých domů a rozestavěného rodinného domu žalobce jako samostatných budov je nesprávný a odporující zákonu, neshledal důvodnou. Rovněž neshledal důvodnou námitku žalobce, že v důsledku vadného zápisu jsou omezena jeho dispoziční práva k rozestavěné stavbě a žalovaný měl splnit svoji povinnost vyplývající z ustanovení § 7 katastrálního zákona, neboť změna zápisu v katastru nemovitostí z patnácti samostatných rodinných domů na jeden dům o patnácti bytových jednotkách by byla možná pouze v případě neplatnosti smluv o převodu jednotlivých domů, kterou však nemůže dovodit katastrální úřad. Krajský soud však shledal důvodnou žalobní námitku, kterou žalobce napadl zápis jednotlivých domů jako dokončených staveb na základě vydaných kolaudačních rozhodnutí, jelikož přitakal žalobci, že správní spis neobsahuje žádné kolaudační rozhodnutí obsahující doložku právní moci. Otázka kolaudace jednotlivých domů je sice vzhledem k předmětu správního řízení irelevantní, byly to však správní orgány, které tuto otázku v odůvodnění svých rozhodnutí otevřely.

O kasační stížnosti žalovaného rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 15. 9. 2010, č. j. 1 Afs 43/2010 – 159, rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 9. 12. 2009, č. j. 31 Ca 59/2009 – 52, zrušil a věc vrátil zdejšímu soudu k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku zdůraznil, že z rozhodnutí správního orgánu I. stupně plyne, že vycházel nejen z kolaudačních rozhodnutí doručených účastníky řízení v průběhu řízení o opravě chyby v katastrálním operátu, ale též z kolaudačních rozhodnutí předkládaných již v roce 1999 správnímu orgánu I. stupně, které jsou založeny ve sbírce listin pod položkami výkazu změn 392/99 a 339/99. Jestliže je z rozhodnutí správního orgánu I. stupně a potažmo i rozhodnutí žalovaného zřejmé, že správní orgány vycházely při posuzování předmětu řízení i z jiných dokumentů, které mají trvale k dispozici ve sbírce listin, nebyly však učiněny součástí správního spisu (a to ani jejich kopie), měl krajský soud vyzvat stěžovatele k předložení těchto listin. Jelikož sbírka listin tvoří katastrální operát [§ 4 odst. 2 písm. d) katastrálního zákona], který je veřejně přístupný a musí být trvale uchován, nelze

očekávat, že jeho součástí budou založeny ve správním spise týkajícím se vedeného správního řízení. V tomto směru se jedná o obdobnou situaci jako v případě zakládání územního plánu obce do správních spisů týkajících se jednotlivých územních řízení. V daném případě však bylo ze správního rozhodnutí zřejmé, že dokumenty, z nichž správní orgán I. stupně vycházel, jsou založeny ve sbírce listin katastrálního operátu. Nad rámec výše uvedeného Nejvyšší správní soud poznamenal, že názor krajského soudu, dle něhož kolaudační rozhodnutí, aby mohlo sloužit jako podklad pro zápis budovy do katastru nemovitostí (potažmo pro závěry správního orgánu I. stupně v řízení o opravě chyby v katastrálním operátu), musí být opatřeno doložkou o nabytí právní moci, je nesprávný. Krajský soud tak mylně považuje za pravomocné pouze takové rozhodnutí, které je opatřeno doložkou o nabytí právní moci. Podmínkou nabytí právní moci rozhodnutí však není, aby bylo opatřeno touto doložkou. V právní moci je rozhodnutí tehdy, jestliže se proti němu nelze odvolat (§ 52 zákona č. 71/1967 Sb., správní řád). Opatření rozhodnutí doložkou o nabytí právní moci je pouze jedním ze způsobů, jak lze prokázat, že rozhodnutí právní moci nabylo. Nejedná se však o způsob výlučný. Často nelze právní moc rozhodnutí prokázat žádným způsobem, např. pro ztrátu či zničení potřebných dokladů, to však neodnímá tomuto rozhodnutí účinky spojené s jeho právní mocí. Žalovaný v průběhu řízení o kasační stížnosti předložil Nejvyššímu správnímu soudu kopie listin založených pod položkami výkazu změn 392/99, 339/99 a 306/99 ve sbírce listin katastrálního operátu. Jedná se o kopie kolaudačních rozhodnutí, k nimž jsou připojena potvrzení stavebního úřadu (Úřadu městské části Medlánky) o existenci budovy (rodinného domu). Na těchto potvrzeních je uvedena poznámka, že na kolaudačním rozhodnutí nelze vyznačit jeho právní moc, neboť se nedochovaly doklady o doručení tohoto rozhodnutí účastníkům, avšak lze je považovat za pravomocné. Správní orgán I. stupně ani žalovaný nejsou oprávněni jakkoliv hodnotit, či dokonce přezkoumávat správnost sdělení stavebního úřadu potvrzující právní moc kolaudačních rozhodnutí. Pokud jde o tvrzení žalobce, že kolaudační rozhodnutí nebyla doručena všem účastníkům řízení, a nemohou tak být v právní moci, lze v obecné rovině odkázat na úpravu okruhu účastníků kolaudačního řízení obsaženou v § 78 odst. 1 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném v době vedení kolaudačních řízení. Účastníkem tohoto typu řízení byl dle tehdy platné právní úpravy toliko stavebník, popř. uživatel stavby, nikoliv však tzv. sousedé. S ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto dle § 110 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen „s. ř. s.“ zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.) s tím, že v novém rozhodnutí krajský soud rozhodne také o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

Následně žalobce v písemném podání ze dne 16. 12. 2010 k prokázání důvodnosti žaloby krajskému soudu navrhl, aby vyžádal znalecký posudek z oboru stavebnictví, ve kterém by se znalec vyjádřil k charakteru stavby jednotlivých „rodinných domků“, o jejichž zápis do katastru nemovitostí v tomto sporu jde. Současně, nechť se znalec vyjádří také k tomu, zda je možné s ohledem na charakter

stavby provést její kolaudaci a povolit užívání jednotlivých částí stavby tak, jak k tomu došlo v předmětné věci.

Na nařízeném jednání setrvali účastníci na svých stanoviscích. Žalovaný zdůraznil, že nemá pravomoc přezkoumávat správnost výkonu státní správy jiných správních orgánů.

Z obsahu správního spisu předloženého žalovaným vyplynuly následující, ve věci relevantní skutečnosti.

Žádostí ze dne 25. 2. 2008, doručenou správnímu orgánu I. stupně, požádal žalobce o opravu chyby v katastrálním operátu. Namítaná chyba měla dle žalobce spočívat v tom, že budovy na ulici Jabloňová č. p. 27 - 55, v obci Brno, v katastrálním území Medlánky, jsou v katastrálním operátu evidovány jako samostatné budovy (rodinné domy). Vlastnické právo dotčených osob je evidováno vždy k příslušnému rodinnému domu. Dle žalobce se však jedná o jednu velkou budovu, v níž je vymezeno 15 bytových jednotek. Vlastníci tedy nemají ve svém vlastnictví jednotlivý rodinný dům, nýbrž bytovou jednotku v budově a podíl na budově a společných částech budovy, která je nadto rozestavěná.

Správní orgán I. stupně sdělil žalobci oznámením ze dne 16. 4. 2008, sp. zn. KÚ-168/08-06000, OR 194/2008-702, že neprovedl opravu zápisu v katastru nemovitostí ve smyslu ustanovení § 8 odst. 4 katastrálního zákona, neboť stávající zápis je v souladu s předloženými listinami. Změna může být provedena až dle listiny, která bude zakládat jiná vlastnická práva.

Žalobce ve stanovené lhůtě sdělením ze dne 9. 5. 2008 vyjádřil svůj nesouhlas se závěrem správního orgánu I. stupně s neprovedením opravy zápisu v katastru nemovitostí. Tím bylo zahájeno správní řízení o opravě chyby v katastru nemovitostí podle ustanovení § 8 katastrálního zákona.

Správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 16. 10. 2008, čj. OR-194/2008-702-25, zamítl nesouhlas žalobce s neprovedením opravy v katastru nemovitostí a potvrdil, že i nadále budou předmětné budovy zapsány na příslušných listech vlastnictví dle současného stavu. V odůvodnění zejména uvedl, že již od roku 1997 několikrát prověřoval v dané věci zápisy v katastru nemovitostí a zjistil, že zápisy jsou v souladu s listinami, které jsou založeny ve sbírkách listin úřadu.

O odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 20. 1. 2008 (správně 20. 1. 2009), sp. zn. ZKI-O-202/588/2008, tak, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil a odvolání žalobce zamítl. Žalovaný dospěl ve shodě se správním orgánem I. stupně k závěru, že evidence předmětných budov v katastru nemovitostí odpovídá obsahu smluv o předání a převzetí rodinných domků do osobního vlastnictví uzavřených mezi SBD Máj a nabyvateli a obsahu kolaudačních rozhodnutí. Z obsahu těchto dokumentů nelze dovodit, že jde pouze o bytové jednotky jedné stavby nacházející se na

pozemcích p. č. 1439 až 1452 v k. ú. Medlánky. Zápisy provedené v katastrálním operátu na podkladě těchto dokumentů nelze proto považovat za zřejmý omyl při vedení katastru nemovitostí. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí současně zdůraznil, že rozhodnutí vydaná v řízení podle ustanovení § 8 katastrálního zákona jsou rozhodnutími, která nemohou zasahovat do sféry hmotněprávních oprávnění a povinností účastníků řízení, neboť nemohou způsobit vznik, změnu nebo zánik vlastnického práva k nemovitostem. Proto ani žalovaný v tomto řízení nijak nehodnotil obsah smluv registrovaných bývalým státním notářstvím ani kolaudační rozhodnutí vydaných příslušným stavebním úřadem, zejména pak se vůbec nezabýval skutečností, zda stavby kolaudované jako samostatné rodinné domy, splňují příslušné stavebnětechnické náležitosti podle stavebněprávních předpisů. Takové posouzení totiž náleží do pravomoci správních orgánů vykonávajících správu na jiném úseku než katastru nemovitostí.

Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, vázán rozsahem a důvody, které žalobce uplatnil v žalobě (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Po změně obsazení senátu a intencích závazného právního názoru vysloveného ve věci Nejvyšším správním soudem dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Soud nejprve považuje za potřebné zdůraznit, že předmětem přezkumu je správní řízení, jehož výsledkem je rozhodnutí o neprovedení opravy údajů v katastru nemovitostí, a to změny zápisu vlastnického práva k budovám rodinných domů na pozemcích p. č. 496/2, 496/25, 1439, 1440, 1441, 1442, 1443, 1444, 1445, 1446, 1447, 1448, 1449, 1450, 1451, 1452 a 1453 v k. ú. Medlánky.

Pojem zřejmého omylu při vedení a obnově katastru nemovitostí není v § 8 odst. 1 písm. a) ani v jiném ustanovení katastrálního zákona blíže vymezen. Judikatura správních soudů ve vztahu k němu dovodila, že: „*neurčitý pojem „zřejmý omyl“ obsažený v § 8 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona, je třeba vykládat vždy v souvislosti s konkrétním případem. Obecně sem lze zařadit jak omyl týkající se skutkových okolností (error facti - zejména případy chyb v psaní a počítání, jako zápis jiných údajů, zápis údajů neobsažených v podkladové listině či např. i opomenutí zapsat údaj v podkladové listině obsažený), tak omyl právní (error iuris - např. zápis právního vztahu, který právní řád nezná, či zápis skutečnosti na základě listiny, která nesplňuje požadavky stanovené katastrálním zákonem). Omyl je přitom charakteristický vždy tím, že je v něm obsažen lidský činitel.*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2008, č. j. 1 As 40/2007 - 103, publikovaný pod č. 2098/2010 Sb. NSS, dostupný in: www.nssoud.cz). Rovněž v dalším rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2008, č. j. 7 As 61/2007 - 88, dostupném in: www.nssoud.cz, bylo zdůrazněno, že: „*v řízení o opravě chyb v katastrálním operátu*

jde o rozhodování, jehož účelem je zajištění pořádku ve veřejné evidenci, nikoli o rozhodování, kterým by bylo jakkoli zasahováno do vlastnických či jiných věcných práv k nemovitostem. Rozhodnutím v řízení o opravě chyb v katastrálním operátu se řeší pouze otázka, kdo bude evidován jako vlastník určitých nemovitostí v katastru nemovitostí. Rozhodnutí tak nemá hmotněprávní účinky, nýbrž jen účinky evidenční, a nezasahuje se jím do soukromoprávních vztahů. Právní vztahy nemohou být dotčeny opravou chyb v katastrálním operátu, pokud jejich změna není doložena listinou. Případnou opravou chyby v katastrálním operátu se tedy nemění právní vztah k nemovitosti. Institut opravy chyb v katastrálním operátu tedy slouží pouze k uvedení údajů do souladu s listinami založenými ve sbírce listin. Není tedy prostředkem k rozhodování o správnosti zápisu věcného práva k nemovitostem a opravou chyb se tak nemění právní vztahy k nemovitostem. Katastrální pracoviště proto není jako správní orgán oprávněno posoudit a rozhodnout, kdo je vlastníkem dané nemovitosti. Katastrální úřad je ve správním řízení oprávněn posuzovat pouze existenci listin, na jejichž základě jsou údaje v katastrálním operátu evidovány a dále soulad mezi obsahem těchto listin a údaji katastrálního operátu. Nepřísluší mu proto hodnotit věcnou správnost listinných podkladů a jejich soulad se zákonem (s výjimkou nezbytných obsahových náležitostí).“

Výše citovaná rozhodnutí plně odpovídají ustanovení § 5 odst. 7 katastrálního zákona, podle něhož opravou chyb v katastrálním operátu nemohou být dotčeny právní vztahy, pokud jejich změna není doložena listinou. V řízení o opravě chyb v katastrálním operátu jde toliko o rozhodování, jehož účelem je zajištění pořádku ve veřejné evidenci, a nikoliv o rozhodování, kterým by bylo zasahováno do vlastnických práv k nemovitostem. Předmětem zkoumání katastrálního úřadu je jen to, zda existuje listina, na jejímž základě jsou údaje v katastru nemovitostí evidovány, a dále soulad mezi obsahem takových listin a údaji zapsanými v katastru. Opravu chyb v katastru nemovitostí spojuje ustanovení § 8 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona pouze se zřejmým omylem, který se vyznačuje selháním lidského faktoru.

Z obsahu správního spisu předloženého žalovaným, z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně i žalovaného, jakož i z fotokopii listin předložených žalovaným z veřejně přístupné sbírky listin katastrálního operátu je zřejmé, že zápis do bývalé evidence nemovitostí byl proveden na základě notářsky registrovaných smluv o předání a převzetí rozestaveného rodinného domku do osobního vlastnictví pro jednotlivé vlastníky uzavřené s převodcem Stavebním bytovým družstvem Máj. Medlánky. Zápisy těchto domů byly provedeny pod položkou výkazu změn č. 80/1980 v k. ú. Medlánky. S přihlédnutím ke skutečnosti, že ve smlouvách byl uveden i údaj o přiděleném čísle popisném, byl zápis do tehdejší evidence nemovitostí proveden současně s čísly popisnými. Následně byly v roce 1999 tehdy již do katastru nemovitostí doplněny údaje podle předložených kolaudačních rozhodnutí, které jsou založeny ve sbírce listin pod položkou změn č. 392/99 a 339/99 v k. ú. Medlánky.

Je tedy zřejmé, že vlastnická práva k budovám rodinných domů na předmětných pozemcích v k. ú. Medlánky jsou evidována správně, neboť jsou souladná s údaji uvedenými v listinách, které jsou založeny ve veřejně přístupné sbírce listin

katastrálního operátu. K omylu skutkovému ani omylu právnímu v souvislosti s případným selháním lidského činitele při evidenci vlastnických práv k nemovitostem v katastru nemovitostí na základě předložených listin tedy nedošlo. Lze tedy uzavřít, že v projednávané věci nebyly dány předpoklady pro opravu chyby v katastrálním operátu postupem podle ustanovení § 8 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona. Zápis samostatných rodinných domů a rozestavěného domu žalobce je správný, ani postupu žalovaného nelze v přezkoumávaném případě vytknout ničeho.

Soud proto návrh žalobce, aby vyžádal znalecký posudek z oboru stavebnictví, ve kterém by se znalec vyjádřil k charakteru stavby jednotlivých rodinných domků a k tomu, zda bylo možné s ohledem na charakter stavby provést její kolaudaci a povolit užívání jejích jednotlivých částí, zamítl z důvodu nadbytečnosti. Předmětem soudního přezkumu je totiž oprava chyby v katastrálním operátu a v této souvislosti soud opakovaně připomíná, že případnou opravou chyby v katastrálním operátu se nemění právní vztah k nemovitosti. Institut opravy chyb v katastrálním operátu tudíž není prostředkem k rozhodování o správnosti zápisu věcného práva k nemovitostem a opravou chyb nelze dosáhnout změny právního vztahu k nemovitosti.

K uvedenému závěru srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 9. 2004, č. j. Konf 62/2003 - 15, uveřejněné pod č. 403/2004 Sb. NSS, dostupné in: www.nssoud.cz, podle něhož: *"ani Zeměměřickému a katastrálnímu inspektorátu v Brně, ani katastrálnímu úřadu nepřísluší rozhodovat o vlastnickém právu k nemovitostem: rozhodováním v řízení o opravě chyb v katastrálním operátu se řeší pouze otázka, kdo bude evidován jako vlastník určitých nemovitostí v katastru. Rozhodnutí z takového řízení vzešlé tak nemá hmotněprávní, nýbrž jen evidenční účinky (k tomu srov. též rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 11. 11. 1997, sp. zn. 30 Ca 532/95), a nezasahuje se jím do soukromoprávních vztahů."*

S přihlédnutím k výše uvedené argumentaci, na kterou si soud dovoluje v plném rozsahu odkázat, je pak zřejmé, že ani žalobcem namítané předpoklady pro revizi údajů katastru nemovitostí ve smyslu ustanovení § 7 katastrálního zákona, nebyly v přezkoumávaném případě splněny. Je třeba vyjít z ustanovení § 5 odst. 7 katastrálního zákona, podle něhož nemohou být právní vztahy dotčeny revizí údajů katastru, opravou chyb v katastrálním operátu ani obnovou katastrálního operátu, pokud jejich změna není doložena listinou. Tvrzení žalobce, že v důsledku vadného zápisu v katastru nemovitostí jsou omezena jeho dispoziční práva k jím vlastněné rozestavěné stavbě, zákonem vyžadovanou listinu nijak nenahrazuje a ani nahradit nemůže. Žalobce by si měl v této souvislosti prioritně uvědomit, že vlastnictví zavazuje a nesmí být zneužito na újmu práv druhých anebo v rozporu se zákonem chráněnými obecnými zájmy.

Pokud jde o námitku žalobce, že ve správním spise založená kolaudační rozhodnutí nejsou opatřena doložkou právní moci, ohledně jejího vypořádání je krajský soud plně vázán závazným právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušujícím rozsudku vydaným v předmětné věci. Podmínkou nabytí právní moci rozhodnutí tedy není, aby bylo opatřeno doložkou právní moci, v právní moci je

rozhodnutí tehdy, jestliže se proti němu nelze odvolat. Opatření rozhodnutí doložkou o nabytí právní moci je pouze jedním ze způsobů, jak lze prokázat, že rozhodnutí právní moci nabylo. V této souvislosti Nejvyšší správní soud zdůraznil, že správní orgán I. stupně ani žalovaný nejsou oprávněni jakkoliv hodnotit, či dokonce přezkoumávat správnost sdělení stavebního úřadu potvrzující právní moc kolaudačních rozhodnutí. Dále pak k tvrzení žalobce, že kolaudační rozhodnutí nebyla doručena všem účastníkům řízení, a nemohla tak být v právní moci, Nejvyšší správní soud vyslovil závazný právní názor, že účastníkem kolaudačního řízení podle tehdy platného ustanovení § 78 odst. 1 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), byl toliko stavebník, popř. uživatel stavby, nikoliv však tzv. sousedé. Ani tato žalobní námitka nebyla proto soudem shledána důvodnou.

Soud tedy přezkoumal napadené rozhodnutí ve světle žalobcem uplatněných žalobních bodů a současně v intencích závazného právního názoru vysloveného ve věci Nejvyšším správním soudem. Neshledal však důvod, pro který by přisvědčil žalobci ohledně tvrzeného zkrácení jeho práv porušením právních předpisů. Při přezkumu napadeného rozhodnutí a při přezkumu řízení, které jeho vydání předcházelo, soud nezjistil, že by došlo k chybné aplikaci hmotného práva či k chybné aplikaci procesního práva. Za tohoto stavu věci soud rozhodl tak, že v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi účastníky je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníku, který ve věci úspěch neměl ve spojení s ustanovením § 110 odst. 2 věta první s. ř. s., podle něhož zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti. Ve věci úspěšný žalovaný uplatnil na náhradě nákladů řízení částku v celkové výši 7.712,- Kč, kterou zaplatil žalobci dne 3. 2. 2010 na základě výroku II. předchozího rozsudku krajského soudu v této věci. O této skutečnosti soudu rovněž doložil výpis z účtu ze dne 3. 2. 2010. Žádné jiné náklady řízení nad rámec běžné administrativní činnosti žalovaný neuplatnil. Z těchto důvodů byl žalobce zavázán k povinnosti zaplatit žalovanému na náhradu nákladů řízení částku ve výši 7.712,- Kč, ve lhůtě do 3 dnů od právní moci rozsudku.

Výrok o náhradě nákladů řízení ve vztahu k osobám zúčastněným na řízení 1) až 10) je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 5 věta první s. ř. s., podle něhož osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil ve spojení s ustanovením § 110 odst. 2 věta první s. ř. s., podle něhož zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti. V daném případě je z obsahu spisu zřejmé, že osobám zúčastněným na řízení 1) až 10) soud žádnou povinnost neuložil, z tohoto důvodu bylo rozhodnuto tak, že osoby zúčastněné na řízení 1) až 10) nemají právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů po jeho doručení z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s.

Kasační stížnost se podává u Krajského soudu v Brně a rozhoduje o ní Nejvyšší správní soud. Kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem, což neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Podle ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

Krajský soud v Brně dne 7. září 2011

Za správnost vyhotovení:
Kristýna Pejčochová

JUDr. Jaroslava Skoumalová, v. r.
předsedkyně senátu